

DEBRECZENI ELLENŐR.

POLITIKAI, TARSADALMI és KÖZGAZDASÁGI LAP.
A SZABADELVŰ PÁRT KÖZLÖNYE.

Megjelen naponként, a vasárnap és péntek kivételével.

<p>SZERKESZTŐSÉGI IRODA: Rózsa-tér, Kardos-ház, 16. sz. alatt. Ide intézendő a lap szemléi részét illető minden közlemény. Kéziratok s levelek vissza nem adandók. Bérmentellen levelek csak ismert kezektől fogadhatók el.</p>	<p>ELŐFIZETÉSI ÁR: Helyben házhöz, hordva vagy vidékre postán küldve: Égész évre 10 ft. — Félévre 5 ft. — Negyedévre 2 ft 50 kr. — Egy hónap 1 ft. HIRDETÉSI DÍJ: Helyben az előfizetési árakhoz képest minden hirdetésért külön 30 kr. — Nyitlétér 4 házból postaköltséggel.</p>	<p>KIADÓ-HIVATAL: Rózsa-tér, Kardos-ház, 16. szám. Ide küldendők az előfizetési pénzek, a kiadás körüli panaszok és a hirdetmények.</p>
--	---	--

A becsület.

II.

(T.) Ha az, mivel a lapok a kormányt rágalmazzák és amit a kormányra rá fognak, igaz volna: akkor a korrupció terjesztésével igenis a kormány járna elől, de mert azokból a rágalmazásokból és hazudozásokból egy szó sem igaz, hát a korrupció terjesztésével azok járnak elől, akik rágalmaznak és hazudoznak, kik az utcai suhancok tárogatóivá szegődnek, melyek által az ország egyik végétől a másikig lehet elkürtölni a ráfogásokat és rágalmakat. És így, ha csakugyan van korrupció, és oly nagy mérvben lenni az ellenzéki lapok állítják? És ha annak a korrupciónak kutterforrása egy jellemtelen kormány lenne? Hát akkor a korrupció kutterforrása sem más mint az a sajtó, mely a kormányt hazugul elbeesteleníti, s mint ilyent állítja a társadalom szeme elé, — példának.

Egyébiránt a választásokra visszatérve is csak azt mondhatom, hogy: ha a Tisza kormány nem a többség akaratának kifolyása és ha a magatartás, melyet a Tisza kormány a választásokkal szemben elkövet, szintén előmozdítja a korrupciót, akkor el kell törülni a parlamentarizmust, mert a világnak olyan kormánya, mely azt, amit a választásokkal szemben a Tisza kormány elkövet, el ne követné, — nincs. És aki a Tisza kormányra azt állítja, (mely nemcsak hogy felét, sőt egy tizedét sem követi el annak amit elkövetni hatalmában és keze ügyében állna) hogy az csak félannyira is felhasználja befolyásának eszközeit, mint az ellenzék a magáét, már az is rágalmaz. És ha e szerint a korrupcióna a választások befolyással bírnak, hát az a gyanúsítás, rágalmazás és hazudozás, melyekkel az ellenzék a kormányt és kormánypárt tagjait ellen élni szokott és azoknak becsületét bemocskolja s a beestelenítést mint egy kenyérévó teszi, — az igen is, az befolyással lehet azok lelkiületére, kikre a rossz példa ragad a jótt azonban, mert nehezen megy mint a rossz diáknak a tanulás, nem szeretik utánozni.

Eltételezve azonban attól, hogy a kor-

rupció a politikai tényezőktől származik, mint ahogy az ellenzéki sajtó mindent arra akar vissza vinni, még pedig azon lovagias szándékkal, hogy mindent politikai ellenfelére kenjen: hát mondom, eltételezve attól, hogy a mutatkozó korrupció politikai okozat, összeköttetésbe akarom azt hozni mind azon változásokkal, melyeken a társadalom keresztül ment és megy folytonosan: különösen pedig itt nálunk, Magyarországon, ahol ezelőtt nem volt semmi élet, mozgalom és forgalom, közlekedés, érintkezés, kereskedelem, üzérkedés, pénzkezelés sat. vagy ha volt, egy ötvened részében volt mint ahogy most van, s így e körülményt a bünesetekhez arányosítván, mindjárt okadatolva van az eredmény.

Miután pedig a törvénykezést is a társadalom alakulása viszi magával, törvényeink mai napság sokkal részletesebbek mint azelőtt voltak, s a törvény figyelme, amennyire lehet, ma már a legesekélyebb büntetése is kiterjed, holott az előtt az ilyenek némelyike figyelembe se vétetett, de mert most gyakrabban fordulnak elő, most már törvény van rájuk, s éppen a törvénynek ezen kiterjedése okozza a kriminalis esetek fokozott szaporodását is. Miután pedig ezikkirő Magyarországon első megférére hivatkozik, a hol nem tudom én miféle sikkasztás a rokonok által kiegyenlített és a dolog így elutasított, hát abból azt veszem ki, hogy ezikkirő a megyei mulatt nem ismeri, ahol ez rendszeres gyakorlatnak tekintetett. Ha az elikkasztott pénzt az illető megtérítette, hát azzal be lett fejezve a dolog. Rokonok, sógorok és komák elintézték. És ha vesszük, hogy az efféle esetek a legnagyobb mérvben ma is a közigazgatásnál fordulnak elő, hát azt nem lehet egyének tulajdonítani, mint azon lazasanak, melyek az effélék, a közigazgatásnál, tradicionális módon kezeltek, holott a mai törvénykezés, sem a tréfát, sem az elnézést, sógor, koma és atyafiságos részvételt nem ismeri.

Nem akarok pedig egyebet mondani csak azt, hogy: ha az érintkezés mai élénksége, egy a mai közlekedés, kereskedelem és a forgalom ezernyi ága mellett az a törvénykezés állna fenn, a mely az előtt fenn állt, meg ennek egymást az em-

berek és meg ették volna a régi erkölcsök mellett is, mert a most észlelt jelenségek nem annyira az erkölcsiség süllyedésének, mint a körülmények változásainak kifolyásai és ha a régi lovag kort tekintjük, honnan pedig a lovagiaság példáit a mai kor is utánozza, hát ennek a mai romlott korunk a becsületességéről táplált fogalmi sokkal tisztábbak, igényei pedig a becsületességet illetőleg sokkal nagyobbak.

Ime, ma fellázadunk a zsidók ellen, mert a nyereszkeskedésnek azon fészket, hol állítólag becsület rovására ma még legtöbb engedtetik meg, ott látják. Pedig hát mi volt a középkori polgárság? Nyereszkeskedő üzér és uszors. A lovagoknak, kik őket elnyomták és lenézték, — megnyúzója. Aztán a lovagok vagyonának és nemességének megvásárlója. A megvagyonosodott polgárok éppen úgy üldögéltek bele a lovagok birtokaiba, mint ahogy most a zsidók ellen panaszkodunk. A polgári becsületnek hire-hamva se volt, a lovag urak pedig rablók voltak, kik a mások kincseinek, feleségeinek vagy leányainak elrablásából nem csináltak nagy lelkiismeretet; a nem nemesek leányait pedig elhureztették. Hát a »jus primae noctis« — mi volt? A lovag urak utonállása mi volt? Napirend és szokás. Sőt nálunk még az újabb korban is azt állította a krónika, hogy Sobri Jóska mágus volt. Aztán végrendelet hamisítások, vagyonelperlések, s az ősiségi perek megannyi tanutelteli voltak az erőszaknak.

Hát nem mondom, hogy ne történnének ilyenek ma is, ámde büntetlenül már nem történhetnek, lovagok utonállására, sat. pedig gondolni sem lehet. Jobbágyok kizoztatása, halálig való veretése, s az erőszak mindenféle brutális nemei részint nem fordulnak elő, részint sokkal ritkábbak, az egymás ellen való család gyűlölség a mi nemzedékről nemzedékre szállt, ma már alig fordul elő sat. Hanem a helyett szaporodtak az oly büntények, melyeket a forgalom, kereskedelem, érintkezés és üzérkedés ropant terjedése mozdított elő. De amely büntények megállítását illetőleg a törvényhozás apparátusai is folytonos működésben vannak és ma a büntést, ha a bünt-

cselekmény reá bizonyult, semmi sem menti meg a büntetéstől.

Egyébiránt a társadalom mai kavargása és zavargása s a lökések, melyeket a haladás sebességétől kap, a megállapodást nem engedik meg, a becsületről fogalmak mindazonáltal tisztázódnak, az igények nagyobbodnak, a felfogás finomodik, amit azonban a törvény ily sebesen követni nem képes és a finomodott érzék ma már sok olyast meg lát, amit az előtt észre sem vett, és sokkal követelőbb, mint a milyen az előtt vala.

Én tehát az erkölcsiségnek nem hanyatlását, hanem az erkölcsi érzék finomodását látom, és arra, hogy a társadalom mai törekvése, melynek számtalan nemes vonása mind, azaz majd mind ismeretlen vala az előtt, — az emberiséget hátra felé vezetné, senki által nem hagyom kapacziótaltatni magamat.

— A zsinati törvények kihirdetése céljából tegnapielőtt tartott meg Szekesfeherváron a dunántúli ref. egyházkerületnek közgyűlése. Az alkalmi szónoklatot a ref. templomban Bodicz Gyula keszii lelkész tartotta, megemlékezvén egyúttal felséges királynéknak legmagasabb névpapjáról, is, s az ég áldását kérve országunk kegyes nagyszonyára.

A közgyűlésen Tiszta Kálmán miniszterelnök, mint az egyházkerület főgondnoka és P. a. p. Gábor superintendentens elnökelt. Tiszta Kálmán nagy hatású beszéddel nyitotta meg a közgyűlést, utalván arra az örvendetes eseményre, hogy egyházi ügyeinknek száz évvel ezelőtt megkísérettel rendezése, ma ily fényes eredményben nyilvánul, s hogy mind az öt magyar ref. egyházkerület egységes elvek és szabályok szerint kormányoztatik.

A miniszterelnök és főgondnok beszéde után, P. a. p. Gábor püspök zajos helyeslés között mondott köszönetet Tiszta Kálmán főgondnoknak, ki a vallaira nehezédő országok gondok közepette is, tevékeny részt vesz egyházi ügyeink rendezésében.

Gyűlés után Tiszta Kálmán miniszterelnök és főgondnok tiszteletére, 100 teríték diszebed volt. Az első toastot B. e. d. t. h. Zsigmon mondotta Tiszta Kálmán főgondnokra.

Országgyűlés.

— A képviselőház ülése.

Budapest, nov. 20.

A ház folytatta ma a qualificationális javaslat részletes tárgyalását a 6-ik §-nál, mely

hinni, hogy hosszú utazás alatt fejlődött köztünk idáig az ismeretség.

Csak haladtunk előre, pedig semmit sem láttunk, legkevesebé sem nyugtalankodva, hova visz vándorlásunk.

Társomn elevelézte anyját s nővérét a nagy opera téren, a mig kocsit keresett.

Az ártatlan gyermeknek eszébe sem jutott milyen aggodalmakat okozhat tavollete anyjának; csak nevetett, egyre ismételve: — Hibetetlen!

Honának hívták... Valljuk meg, hogy ez a név mintegy teremtvé van a kalandokra, s a mi kalandunk a körülményeknél fogva olyan nagyon hasonlított szöktetéshez.

Husz percznyi haladás után, magam sem tudva, hol vagyunk, felajánlam neki, vegyünk kocsit, mely majd haza viszi.

— Világért sem! — felele határozott hangon; már az is elég, hogy kísértetem magamat valaki által, a kit nem ismerek... de hát az utcán, fényes nappal, — mi rossz van abban?

Meg volt benne az a nyugodt, majdnem vakmerő biztosság, mi minden ártatlan fiatal leányban megvan s az az átható, olykor vakmerően kihívó tekintet.

— Apropos! — mondá élénken, — hogy hívják önt! Legalább már nevet ismerjem oltalmazomnak.

Nem erőltettem tovább a dolgot, hogy vegyünk kocsit; hanem kezdtem komolyan zavarba jönni. Olyan városrészekbe tevedtünk, hol lámpák sem voltak s már jó idő óta haladtunk előre. Különös találkozásunk kezdett nyugtalanítani a fiatal leány miatt.

Hol voltunk?

Mind gyérebbe és gyérebbe mutatkoz tak járókelők. Csak olyanokkal találkoztunk, kik, mint mi, nem tudtak eligazodni. Egy gya-

A „Debreczeni Ellenőr“ tárcaja.

Dráma a ködben.

Elbeszélés.

Diguet Károlytól.

November vége felé, egy esőtörtökön történt. Páris mintha ködsírban ebredt volna fel; hideg, átható köd nehezedett a városra; sötét éj volt nappal helyett. Némely házból még ebédelni is gyertyánál kellett. Végre délután két óra felé egy vékony napsugár keresztülszakítottá ezt a sötét fátyolt, — mely egész gyászba öltözteté a különben oly élénk, zajos várost. Aztán a köd, mintegy varázstücske megfutamodott észak felé, mint könnyű füst.

Páris népe ismét talpon volt, s három óratól négyig vigan fecsegtve s kacagva, mint rendszeren, akár fagy, akár havazik, vagy jég-eső hull, — végig hosszog kóborolta a boulevardokat, utcákat s sétányokat. A nap mosolygott, a virágok ismét szivhatták az ude levegőt.

Négy óraker a köd újból leereszkedett a városra.

Szemlétoamst sűrűsödött s vak sötétség lepte el az utcákat, mielőtt a nap lealázott volna.

Öt óraker amaz áthatlan köd hevert az utcákban, melyben a járókelők tíz lépésnyiről sem látják egymást. A lámpákban a lángok vörösek lettek s füstöltek. Lassankint aztán egészen elhomályosodtak s eltűntek. Azt hitte volna az ember, hogy óriási szemfödél takarja a várost: a járókelők egymásba ütköztek, a kocsik elakadtak, nem mozdulhattak helylykről.

A sétalók egy része lakására iparkodott, más része meg jókat nevetett az összenütközések s oldalbalokésekre gondolva s arra, hogy milyen furcsa véletlen dolgok fognak itt ma megiesi. A kik egy karnyi távolságra távoztak, nem találták meg többé egymást. Ez a köd nagyban hasonlított valami vig tündérvjátékhoz. Olykor egy egy fiatal leány csengő kacagását lehetett hallani, a kiknek nagyon tet szett ez a dolog s a mi olyan különösen törté meg az ő rendes sétájuk egyhanguságát. A kihordó leányok kaputól-kapuiig tapogatóztak, utjukat keresve. A munkakerülők használnván az alkalmat, nem siettek, remélték, hogy valami váratlan dolog fog az utjukba akadni.

Es ezeknek igazságuk volt. En mind g azt gondoltam, hogy az ilyen idő nagyon termékeny lehet kalandokban. Ah! ha az ember előre láthatná a természet e játékeit, mennyi leányszöktetés sikerülne! De a természet szépséges a maga működésében: nem ad programot a szegény halandóknak.

Kétségtelen, hogy a helyzetnek nem hiányzott eredetisége. Senkisen gondolt szerencsétlenségre, s én megvagyok győződve, hogy a járókelők legnagyobb része ezt az időt pom pásnak találta.

En épen a Haussmann boulevardon voltam, lökve s lökdöstetve, s magam is utamat keresve, midőn az Arcade utca táján, már a mennyire magamat tájékozhattam, egy árny akadt elém, mely ép ugy eltévedettnek látszék, mint jó magam. Hallottam a kis cipők kopkójait, láttam egy fekete alakot: nő volt.

— Eltévedt asszonyom, mondám neki.

— Azt hiszem, már megtörtént — válaszolá ő csaknem vigan. — De hol vagyok?

— Az gondolom, kegyed a Haussmann boulevardon van.

Hangos kacagásra fakadt

— Nem lehetetlen, mert én bizony nem tudom, felfelé haladok-e vagy lefelé?

Minden tolatkodás nélkül megkerdezhették hát hova megy? S ő gyermekded nyilt-sággal felele:

— A... utcában...

Az én ismeretlenem, kiről fölvettem, hogy nagyon csinos — le volt fátyolozva, — a Terne és Ceurelle között lakott.

Ajánlkoztam, hogy utba igazitom. Ő halálal fogadá ajánlatomat.

— Nagy sziveséget tesz nekem, — tevé hozzá elfogulatlanul.

Nem tehettem, hogy fel ne ajánlam neki karomat.

Minden teketória nélkül elfogadá s újból felhangzott ude csengő kacagása.

— Milyen kaland! — mondá, — soha sem fogják elhinni!

A nélkül, hogy tudnám, hol járok, bátran haladtam előre, magammal vonva kíséromet, kit a köd olyan különös módon adott mellem.

Bi-tosíthatok mindenkit, hogy a ködnek is meg van a maga jó oldala! Az embernek nincs szüksége a szemére, midőn a nőnek nyújtja karját, kiről nem tudja: fiatal, elegáns-e vagy, egy szóval, megérdemli-e figyel-müket?

Ismeretlenemnek isteni volt a járása. Gömbölyn, lágy karjával bizalmasan karomra támaszkodék — tettetés, álszenteskedés nélkül Noha nem láhattuk egymást, ha beszelt, felém fordítá arcát, pajzsaú oldalt hajtva fejét. Hangjának ude, ezüst csengéséről a fiatal lányra ismertem az ember.

Fecsegett, nevetett, miutha már egy egész nap óta ismernék egymást. Azt lehetett volna

a községi (kór) jegyzők képesítéséről szól. Egész sorozata a módosítványoknak adatott be. Így Kiss Albert érettségi bizonyítványt kívánt a jegyzőktől, Vidovics kívánta, hogy a tanítóképezdét végzett ifjak is a jegyzői vizsgálatra bocsáttassanak. Szederkényi ezen §. 3 ik kiképzését kívánta kihagyatni, hogy a törvény alkalmazásánál zavar ne támadjon. Maga Dárday előadó is módosítványt adott be, mely szerint a községi segéd jegyzők minősítvénye is az egész országban érvényes legyen, ha 3 évig működött azon hatóság területén. — melytől a bizonyítványt nyerte. Az előadó és Tisza a Kátmán beható fejtegetései után e módosítványokat, Dárdayt kivéve, mellőzte a ház.

A következő két szakasz, melyek a jogi és tanügyi szakról szólnak észrevétel nélkül fogadtattak el a bizottsági szövegezés szerint. — Az orvosi szakról szóló §. 9-nál Bódogh Albert hosszú disszertációt tartott annak hiányossága fölött s több módosítványt, jobbra stylaris módosítványt adott be; egyikben azt kívánta, hogy az illető szakvizsgálati ügyek törvényhozási (!) és nem rendeleti uton szabályoztassanak. — Tisza K. és az előadó felszólalásai után e módosítványokat a ház mellőzte, de elfogadta Dárday azon módosítványát, mely szerint az orsz. állatorvosoktól az érettségi vizsgálat nem kívánatik, tekintettel az állatorvosi intézet berendezésére.

Innen kezdve a §§., melyek műszaki, bányászati, erdészeti, levéltári, posta, távírda, tengerészeti hatóság és számvetőségi szakokról intézkednek, változatlanul fogadtattak el a 18. §-ig. Itt Böckh Károly következő módosítványt fogadtattatott el: „Azok, kik az államszámvételtanból vizsgát tettek, minden állami és törvényhatósági vagyonkezelő hivatali állásra előnyvel bírnak.”

Böckh velős indokolását, melyet szép folyékonyssággal adott elő, általános figyelemben részesítette a ház.

A gyakorlati képzésről szóló 23-ik §-ig nem került föl észrevétel. Itt azonban Grecksák, úgy látszik az általános vitából kiszorult hosszú speechet tartott. Mocsáry Lajos pedig alkalmat vett magának nagy dícsérettel halmozni el az asztalosokból és költelverőkől lett polgármestereket.

Érdekes eszmecsere fejlődött ki itt az ügyvédeknek a közigazgatás terén való alkalmazása fölött. Grecksák és Szilágyi Dezso eléggé tartották, ha az ügyvéd öt évi gyakorlatot mutat ki. Ellenkező nézetet fejtettek ki Tisza a Kálmán és az előadó. Szavazásnál úgy Grecksák ezen, mint Mocsárynak azon módosítványt, melyben e § egy részét kihagyatni kívánta, eljettettek.

Végül Paulel miniszter j a v a s l a t o t terjesztett be az iró és művész jogáról s a bíráló bizottság új tagja lettettek az esküt.

Ha nem tudják, hogy mi a hazafiság . . .

(—) Mondja meg azt nekünk az igen tisztelt olvasó: hogy van az, hogy mi az ellenzékiek cikkeit elmerjük olvasni, hanem azok a mi cikkeinket nem merik elolvasni? És hogy van az, hogy mégis ők nevezik magukat elvzsilárd hazafiaknak?

En megmondom, hogy miért van ez? Azért van ez, mert ismerik ama közmondást, hogy: Könnyű ott nem ingadozni, a hol az ember az igazodásnak nincs kitéve. Könnyű annak nem kívánni a jót, a ki nem ismeri a jót. Könnyű annál a hüség, a ki az ő eletpárjánál különb lényt nem ismer. Hanem az még nem lelki szilárdság. Lelki szilárdság az:

logpostás figyelmeztetett, hogy már hátunk mögött hagytuk a Ternes negyedet s más utra igazított.

Azonban jövedvünk nem hagyott el s fecsegtünk össze-vissza mindenről, csak a kódról nem. Ilona minden kérdésemre imádandó gyermekséggel válaszolt.

Midőn azt kérdém tőle: volt-e már szerelmes? — így válaszolt:

— Az én szívem olyan új, mint a könyv, melyet az imént vettem.

— Boldog az, — mondám neki, — a kinek meg lesz engedve benne lapozni.

— Ah, gondolja ön?

Aztán hallgatott.

Szenrehányást tettem magamnak, hogy talán kimeletlen is volt kérdésem. Igaz, hogy a kód enyhítő körülmény volt.

A helyzet meglehetősen különös vala! Már majdnem egy óra óta voltam egyedül egy fiatal, teljesen ismeretlen leánnyal, a ki ártatlanságában nem ismert félelmet s karomra támaszkodék. Mi több, tökéletesen eltevedtünk. Sehoh egy világ! . . . a kód sötét, sűrű s hideg!

Egyszerre érzem, hogy reszket! Én nyugtalan válek s az utnak se hossza, se vége. Utca következett utcára. Először fákra akadunk, majd tres telkekre jutottunk és sehoh egy ház sem.

Ó is gondolkozoba esett. Teste súlyát érzem karomon. Keveset beszélt.

Nem állhattunk meg, haladnunk kellett, a kalandban.

— Istenem, — mondá ő, — soha sem fogunk már megérkezni?

Most rajtam volt a sor tréfára fogni a dolgot s megnyugtanni őt.

— Kegyed fél? — kérdém.

— Igen és nem.

ha a legtöbb jót ismerem, de mert nekem nem telik, hát megmaradok a magam szegénységében, ha tudom, hogy úgy van helyesen; az igazi szeretet az, ha körül vagyok véve csábító szépségekkel, hanem azért nem hagyom a magamét, mert azokban a szép külsőkben nem találok föl azt a szép bensőt, a mi nekem kell. És az a politikai meggyőződés, ha minden más véleményt ismerek, de a magamét mégis a leghelyesebbnek találom. Amde mások véleményét nem ismerve, tartani leghelyesebbnek a magam véleményét? Az nem elvzsilárdság, hanem úgy hívják: tudatlanság.

Es nekem az az ember, a ki csupán ellenzékiek lapokat olvas, az, szól, hogy ő meggyőződését követi, ne beszéljen: ha nem ismer mást, hát hogy is követhetne akkor mást. Már pedig az ellenzékiek lapokból a szabadelvű párt valódi törekvéseit nem fogja megismerni soha.

Csak egyet mondok! Feleljen meg nekem akar melyik elvzsilárd (?) hazafi arra, hogy: Miért támadta meg az ellenzékiek sajtó a közös hadügyminisztert azért, mert a hadsereg harczerképességét európai színvonalra akarja emelni és a körülmények által követelt fokig erősíteni? Miért támadta meg a hadügyminiszteremot ezért, az az ellenzékiek sajtó, mely most egyre korholja diplomacziánkat: hogy miért hisz olyan nagyon a békeben akkor, mikor az orosz készülődésekből háborunál egyebet következtetni nem lehet.

Hát mondom, ha az ellenzékiek sajtó még diplomacziánknál is jobban van értesülve Oroszország szándékairól, tudva tudván és hirdetvén azon felül, hogy az orosz támadás nem más ellen, mint Magyarország ellen akar irányulni, hát micsoda hazafiság kell ahhoz, azért támadni meg a közös hadügyminisztert: mert a bírodalom ármádiáját oly helyzetbe akarja hozni, hogy azzal Magyarországot megvédeni képes legyen?

Erre feleljen meg nekem az ellenzékiek elvzsilárdság!

Es arra feleljen az ellenzékiek elvzsilárdság, mely diplomacziánknál jobban ismeri az orosz készülődések irányát: hát hogy akkor, mikor e készülődések valóban oly nagyszertűek, Ausztria-Magyarország ellen folynak, de különösen Magyarország ellen vannak irányozva, — hogy mikor hadseregünk harczerképessége minden fillért igénybe vesz, miért akar akkor ezen égető szükség parancsoit cselelt oly dolgra vonni el két milliót, a melynek halasztása nem országos veszedelem, és mikor a közös hadügyér elégszer kimondta, hogy: De uraim, várjunk azzal, mert az az egy-két évi várás ebben az ügyben nem öl meg, míg a hadsereg szükséges felszerelése nem tőr halasztást és a várakozás azt megölhet, — a t. ellenzékiek elvzsilárdság azért mégis a katonák akadémiá felállítását erőltette. — A muszka itt van a hátunkon — ugymond — hanem a készülődésre még rá érünk. Az akadémia építéséhez kell hozzáfogni. Legalább ha a muszka készületlenül talál és lever, hadd legyen neki egy jóra való katonai akadémiája.

Hát ez az a híres taktika, mely többet ér a Tisza Kálmánénál, s melyivel a szélbal a hazát akarja megmenteni?

Aztán meg az az a híres elvzsilárdság,

— Tölem?
— Oh! azt gondolom, mivel sem bizonyítottam, de azt kérdem magamtól, hol vagyunk s mit fogunk tenni?
— Miért utasította vissza a kocsi?
— Helytelenül cselekedtem, de nem mertem elfogadni. Végre is isten neki! De megújunk gyorsan, mert a kód, melyet előbb olyan kellemesnek találtam, kezd nagyon dermesztő lenni.
— Kezembe szorítam két apró kezét.
— Nem haragszik rám?
— Isten ments!
— Hogy miattam eltevedett.
— Még jobban eltevedtem volna ön nélkül s most inkább nagyon meg vagyok elégedve, hogy nem vagyok egyedül. — Nem az ön hibája, hogy itt vagyok. Mit csinálnék itt egyedül?
— Kedves gyermek, ezt a napot nem fogom elfeledni!
— Én meg, — mondá, visszanyerve vidámságát, — én meg fiatal leányi életem regényét olvasom benne.
— Elégé sötétet fog belőle olvasni.
— Nem felelt, — didergett.
— En dereka köré fonám karomat s így támogattam néhány percig. Szó nélkül haladtunk.
Egyszerre egy kis ház előtt találtuk magunkat, mely egészen elszigeteltnek tetszék nekem.
Bekopogtam, hogy megkérdézzem, hol vagyunk. Egy nő jött kinyitni.
— Szabad! Tessék belül kerülni.

Beléptünk. Már akármilyen volt oda bent, irigylendően találtam helyzetüket, hogy e pillanatban fődél alatt lehettünk. A szegény gyermek majd megdermedt a hidegtől.

hogy mikor a muszkával ijesztget, akkor fel akarja bontani a szövetséget Ausztriával: hogy t. i. szerb, horvát, oláh, ruthén stb. testvéreink majd megvédelmezzék bennünket.

No, hogy ha ilyen a szélsőbéli elvzsilárdság és meggyőződés, akkor igazán száz egy oka van arra, hogy ne olvasson szabadelvű párti lapot, mert ha ebbe a tükörbe nézne, bizony nagyon megijedhetne magától és csak akkor tudná, hogy milyen hazafias párt az az ő pártja, ha t. i. először azt tudná meg: hogy mi a hazafiság? De miután, hogy ezt megtudnia az elvzsilárdság nem engedi, hát hogy a hazafiság az ő agyában egészen megfordított fogalom, a felett nem lehet csodálkozni.

Napi hírek.

— Uj lelkészválasztás lesz, mint már irtuk városunkban. Ugyanis az ispotályi lelkészi állásra elválasztott Lukács Ödön nyiregyházi lelkész és esperest, a lelkészi állás elfogadását feltételekhez kötötte. Fizetésének nem csak tetemes összeggel való felemelését, de állásának a belső papsággal való egyenjóságát is kérte; vagyis azt miképp nemcsak, a belvárosi lelkészek tartsanak a reform. ápol-dai templomban istentiszteletet, hanem ő is, mint ápol-dai lelkész, a kis- és nagytemplomokban tarthasson egyházi szónoklatokat. Egyébként pedig a kívánalmak nem teljesítése esetében nem fogadhatja el a lelkészi állást. Az egyháztanács közgyűlése nem bocsátkozhatván e kívánalmak tekintetében újítások behozatalára Lukács Ödön lemondását egyhangulag elfogadta, minélfogva az új választás elrendelendő lesz. Az egyház tanács vasárnap-i ülésén szőnyegre került a presbyterium újonnan alakításának ügye, s elhatározottak, hogy idevonatkozólag a tisztviselői ref. egyházkerületnek e hó 27-én tartandó közgyűlése után, melyen a zsinati törvények kihirdettni fognak, összehívandó egyháztanácsi közgyűlésen fog érdemleges határozat hozatni.

— Teleki Sándor gróf, mint irtuk, a napokban városunkban időzött s innen a fővárosba utazott fel. Kitiűnő munkatársunk: Teleki Sándor ez alkalomból Jókai Mórt kitiűnő berkesi gesztenyével lepte meg. A gesztenyét a következő level kíséretében küldte el Jókainak: Édes Mórcom! Hoztam nektek két sütnyi gesztenyét, nem azért, mert berkesi édes gesztenye, de azért, hogy tudjátok, miképen gondolkod rátok. Mikor szerencsém volt hozzád Koltón, egy gyönyörű palczával ajándékoztál meg, nagyon szép, Vénus a delín hátán — es Te csináltad, — én is hoztam egyet, ezt én faragtam; u n i k u m az első és ha V á c z r a nem kerülök, az utolsó. Egy nagy muszka nagyherceg Oláhországban utazott, eltört a kocsija tengelye, kénytelen volt az i s z p r á v n y i k n á l meghálni, az iszprávnnyik nagyon szívesen látta, a nagyherceg megküldte neki arany keretben ékes kövekkel kirakott m i n i a t ű r arczképét, az oláh is visszavágta s elküldte a nagyhercegnek fotográfiáját kopertában. — Alig várom, hogy lássalak s megköszönjem, hogy szegény Sándorunk szobra leleplezésekor rólam is megemlékezett.

Egy füstölő petróleum-lámpa világánál észrevettem házigazdánkat. Egy férfi, kétségkívül a férj, asztalnál ült s abszinthet ivott. Széles, bozontos szemöldök árnyékolak szemeit s vad tekintetét kölcsönöztek neki. A nő, kicsi — nagy kendőbe burkolva, melyet tarlatannak neveznek, — durva arczu; pályakától villogó, véres szemei undorították.

Vigyorgva pislogott ránk. — Csak erre! mondá.

S ezzel egy kis fa-lépcsőre mutatott, melyet rongyos ablakfüggöny takart.

— Ne fárasztja magát, mondám neki, majd csak itt várjuk meg, míg a kód kisse föl száll.

— Jobb lesz odafent . . . senki sem fog benneteket háborgatni; majd küldök föl valami meletet.

Ilonát végig néz szemével. — Jőjj, kicsikém. — Nem; menjünk; Megértettem . . . és az ajtófelé indultam, magammal vonva társnőmet.

A fiatal leány előment. Abban a pillanatban, midőn én az ajtóhoz érkeztem, olyan vakszoba feleltem, azon az oldalon, a hol mi beléptünk, egy jövedvényben levő fiatal embert pillanték meg, a ki, úgy látszik, nem véletlenül került ide, mert női hang is hallatszott ki onnan. Ez a fiatal ember mintha felém tartott volna, de én nem vettem róla tudomást. Be volt állítva s talán bosszantotta, hogy itt magafajta emberrel kellett találkoznia. Én kiléptem.

Ilona ismét karomba kapaszkodott. — Félek, mondá. Milyen rut asszony! Szegény kicsi, még kételkedhetett a gyalázatos barlang reudeltetésében, hová bennünket a véletlen vezetett? Nem tudta megmérni

A legforróbb kőszorítással legrégibb barátod és tanítványod: Sándor.

— Szatmári Árpádra arra a mi kedves kitiűnő színművésznkre ki ne emlékeznek nagy Debreczen városában, ahol ő annyi jövedvű estét szerzett a színházlátogató közönségnek. Szatmári Árpád e hó 18-án ülte meg Aradon színezkedésének huszadik évfordulóját. A színtársulat tagjai ez alkalomból kellemes meglepetésben részesíték derék színtársulatukat. Öltözjét feldiszipítotték tranzparenntel s mikor a színházba lépett, lelkes üdvözléssel fogadták. Előadás után pedig ezüst kávézó készletet, szép csibukot és ezüst dohánnyartót nyújtottak át neki, mely ajándékokat a kitiűnötett elérzékenyedve köszönt meg. Szatmári Árpád 1862. nov. 18-án lépett először a lámpák elé Gárdonyi Antal színtársulatánál Komáromban. Kristófnak, a kuruczknak szerepét adta s az a kurucz lámpaláz mindjárt ezen első estén egy csinyt követett el rajta. Mikor ugyanis azt kellene mondania, hogy: „Ha már minden várat elfoglaltunk, lefuleljük Tokajt is, —” hát sehogyse jutott észébe a Tokaj és így segített magán: „Ha már egyszer elfoglaltunk minden várat, akkor . . . az . . . izét . . . is lefuleljük . . . Kár hogy „S z a t y i” ur annyira szerénykedett, hogy titokban ülte meg jubileumát, mert ha nyilvánosságra jutott volna, az üdvözölők sorából bizonynyal az ő kedves Debreczene sem maradt volna el. S ha igaz az, hogy a jó kivánság soha sem jön későn, úgy fogadja most utólag a mi kivánságunkat: hogy az Isten őt a magyar művészetnek boldogságban jövedvényben sokáig eltesse.

— Esti tanfolyam a debreczeni kereskedelmi tanintézetben, f. hó 22-én szerdán nyílik meg. Ezen tanfolyamra, melyet a debreczeni kereskedő ifjak önképző egyesülete tagjai számára rendez, egyleti tagokon kívül felvételnél oly felhőt egének, kik az üzleti vagy forgalmi hivataloknál szükséges könyvviteli, számtani, levelezési stb. szakokban megkivántató ismereteket elsajátítani kívánják. Az előadások hetenkint háromszor, u. m.: szerdán, csütörtökön, pénteken, este 9—10 órákban tartatnak. A tanfolyam tartama 4 hó. — Beiratás végett jelentkezhetni napoként del előtt s az előadások estéin a kereskedelmi tanoda igazgatóságánál. Kelt Debreczenben, 1882. november 21. — Propper N. János, igazgató.

— A szökött katonát Szigligeti ez első s régi jó népszínművét adták elő tegnapi színházunkban igen nagy közönség előtt, mely a népies jelenetekben és drámai helyzetekben gazdag színművön igen jól mulatott. A szereplők közül különösen Egri kitiűnő volt. A Szigligeti darabok vonzának, s úgy látszik, igazgatónknak sem lesz oka megbánni, hogy a Szigligeti ciklust rendezte.

— A tél fehér leplebe burkolózva köszöntött be ma reggelre. Az éjjel nagy havazás volt, úgy hogy reggelre, a földet, és a háztetőket három négy ujnyi vastag hóréteg borította be. Az időjárás szeszélyesebb meg talán soha sem volt mint az idén, hiszen pár nappal ezelőtt még tavaszi időt és másodvirágzást emlegettünk.

— Petőfi Sándor harminczhárom levelét találták meg Arany János hagyatékában; a levelek nagy része Arany János sajátkezű levelezeteivel van ellátva. Arany János azon levelei pedig, melyekre am azok vonatkoznak, Petőfi István hagyatékából a muzeum birtokába jutottak. Ez utóbbiakat dolgozta fel Majláth Béla, míg az Arany család a levelezés teljes

a mélységet, hanem tiszta lelke sejté a veszélyt. Még remegek az ösztönszerű ellenszenv s hiedtől, szorosan hozzám simul s néhány másodpercig némán haladtunk egymás mellett.

Lépteket hallottam hátunk mögött, de rájuk sem figyeltem. A kód kezdett felszállni. Végre tájékozottk magunkat és husz percnyi gyors haladás után házuk elé érkeztünk.

Ekkor már visszatért vidámsága. Kezemet nyújtam neki s távozni készültem, de ő visszatartott s kért, kísérjem fel anyjához. Olyan gyermeket makacsággal ismételt meg-hívását, hogy engedtem, aljapiban véve, nagyon méltányos kivánságának. A látszat után valószínűtlen kaland nagyon is természetes volt.

A kedves gyermeket látható aggodalommal várták, mert az ajtó felnyílt, mielőtt csöngetett, s mintha megismerték volna lépteit a lépcsőkön. Kétségkívül számlálták a perczeket s az utcáról felhangzó minden zajt ezerféle-képen magyarázták.

Hova lett? Mi történt vele? Mint egy kis bolond rohant anyjához. Az atya, már öreg ember, hozzá sietett s megragadá mindkét kezét. Ez árnyékból én megindulással szemlélem ezt a megható családi képet. Az aggodalom s bizonytalanságra következett öröm, egyiküket sem engedé szóhoz jutni. Eszükbe sem jutott, megkérdézni, mi történt vele. Itt volt köztük s boldogok voltak.

Kibontakozva szülői öleléseiből, hozzám jött s megfogva kezemet, mondá: — Ezen ur nélkül, nem tudom, látnátok-e ma Ilonátokat.

(Folyt. köv.)

kronologiku kiadása irak kiadója

— Gy sítatnak el helyiségekben alatt van.

— El ratler kut láló azt a jutalmát átv

— P Egy szépsé s a társaság rég leánycs csekély hibá nül bánt ve őrségre me gátat után miatt vád a ját is kitiűt Berlinben k

— Po lom volt teg posta-kocsi dőzet mellett a kocsi a l megtámadtá hangon után tően hangzó sejtve, erőse a mint a ső sasággal sz szakában. A jelentést tett egyőre nem tésére fókapa latot indított az egész r származott.

— Kocsit megal veszélyes rak utazó, a ki b en a vasuti kocsit — om utját folytatá gátból kide udoz' omnibu loda, nem i postára, me seket tett az szállítások fe jenek.

— Kih elött érdekes zsiar szyr lel ki angol szul ért az angol járására a br fogatta. Miut idegenek bün vel Perzsiána rendőrfőnök l zult kérte fel lás után a k vánította s k

— Ma dieink gyakra eltánczolhassa voli szép ha „New-Yorki egylet” Turn ott bált adta téska, a házas gyakor szoros 27 tagja van.

— ON czim ala V egy köte

Kapható he keresked czeni Ell

Párbajügyek

Mint már v a y Gyula a nap S ch u s z Akos képvisel lond Istók” sz Verhovay s Ba Barthaügy meg bíróság itelele csületbíróság a befjezettnek j totta a Bartha tok-Verhovay-ü menjét is kiny hovay ügnek lovagiasság szal ben felelt meg vagias módon v hovay ügyben gesnek tartja. A zata után Verl kyyval s egyidej

— Verho nem talávan zenegy órára ig erer Akost s egykor Bartók M a t o l a y El rosi tanácsjegyz megbízottai elő az 1880. augusz kének Verhov

A budapesti értéktőzsde hivatalos árjegyzései nov. 20.

Table with columns for 'Értékpapírok', 'Utolsó árkelet', 'Befizetés', 'Ár', and 'Utolsó árkelet'. It lists various securities, bank shares, and interest rates.

Nyújtunk kezét a szerencsének! 400,000 márka. A szerencsésnek a szerencsének! 400,000 márka.

Dr. Fáykiss Szepesi kárpát-növény-kivonata. Szepesi kárpát-növény-czukorkák. Szepesi kárpát-növény-thea. Mell- és tüdőbetegeknek!

Már meg van állapítva az első hazas hivatalosan. A magyar állam által biztosított pénzesztendő.

Advertisement for GYOMOR-CSEPEK, Maria-celli. Includes an image of a woman and text describing the product's benefits for stomach ailments.

Hirdetmény. 1-ször A nagyerdőn, a mult téli vágatásból kikerült és az ugynevezett „kis kórtefa tisztására” kiraktározott hosszú szál fák kifaragásából előállott.